

ΒΗΜMagazino

MAESTRO

Ο ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΠΑΠΑΚΑΛΙΑΤΗΣ ΑΝΕΒΑΙΝΕΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙ
ΣΤΟ ΠΟΝΤΙΟΥΜ ΠΑΝΕΤΟΙΜΟΣ ΝΑ «ΕΝΟΡΧΗΣΤΡΩΣΕΙ»
ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΛΙΘΩΝΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑ

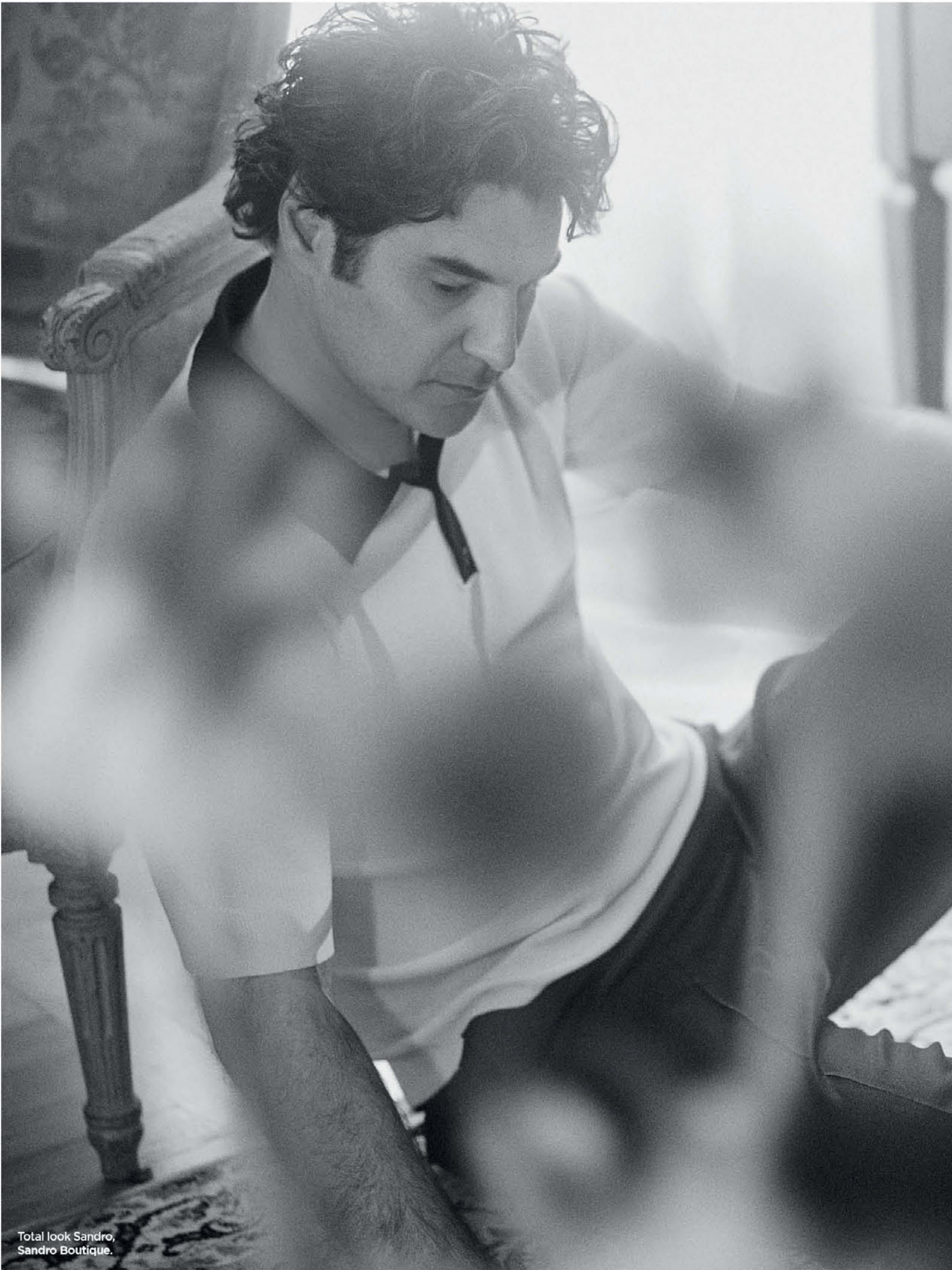
ΚΟΣΜΟΣ ΟΙ ΟΜΠΡΕΛΕΣ ΤΟΥ Γ. ΖΟΓΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ Η ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΠΡΑΣΙΝΟ ΠΑΡΙΣΙ ΤΩΝ Ο.Α.

ΠΡΟΣΩΠΑ ΙΟΡΔΑΝΗΣ ΧΑΣΑΠΟΠΟΥΛΟΣ, ΠΑΝΟΣ ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ, ΝΙΝΑ ΜΑΖΑΝΗ, ΛΑΝΤΟ ΝΟΡΙΣ

PALM BEACH ΘΕΑΜΑΤΙΚΕΣ ΒΙΛΕΣ, BILLIONAIRES, SUPERSTARS ΚΑΙ ΕΚΚΩΦΑΝΤΙΚΗ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ

9 772623 493002 19

Total look Sandro,
Sandro Boutique.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΠΑΠΑΚΑΛΙΑΤΗΣ Ο ΕΠΙΜΟΝΟΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ

Ο πολυσχιδής καλλιτέχνης, λίγο πριν από τη μεγάλη πρεμιέρα του Β' κύκλου της σειράς «Maestro» από το MEGA και την παράλληλη προβολή της σε όλον τον κόσμο μέσω του Netflix, μιλάει για την έμπνευση, αναμετριέται με τον εαυτό του, αποτιμά το τίμημα της επιτυχίας και δεν απομυθοποιεί ποτέ τον έρωτα.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΡΗ ΒΑΡΔΑΚΗ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΚΟΥΛΟΣ
FASHION EDITOR ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΖΩΗΣ

Σε μια εποχή που η σύγχρονη τέχνη αποκτά εμφαντική θέση στον δημόσιο χώρο, η πιο αναγνωρίσιμη εικαστική έκφραση του Γιώργου Ζογγολόπουλου, η ομπρέλα, εξελίχθηκε σε αγαπημένο τοπόσημο της Θεσσαλονίκης.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΩΣΤΑ ΜΗΛΙΑΤΚΑ

Ενα πρωί, γύρω στα τέλη της δεκαετίας του 1980, ο Γιώργος Ζογγολόπουλος (1903-2004) ακούει στο ραδιόφωνο πως «η Ελλάδα βρίσκεται κάτω από την ομπρέλα του ΝΑΤΟ». Ο ίδιος, γνωστός για το χιούμορ του αλλά και λάτρης των λογοπαιγνίων, κάνει τον συνειρμό. Ομπρέλα; Πόση και ποια «προστασία» εγγυάται; Και ποιος «προστάτης» την κρατάει στο χέρι του; Γιατί όχι, λοιπόν, ένα έργο με μια ομπρέλα; Βέβαια, η γυναίκα του, ζωγράφος και αυτή, η Ελένη Πασχαλίδου-Ζογγολοπούλου, από νωρίς τη δεκαετία του '70 χρησιμοποιεί σαν θέμα στους πίνακές της τις ομπρέλες, από τις οποίες εμπνέεται ο Ζογγολόπουλος για να κάνει αργότερα τα γλυπτικά του έργα.

● Ο Γιώργος Ζογγολόπουλος μπροστά από τις «Ομπρέλες» του, στην πρώτη τοποθέτησή τους, το 1997, χρονιά που η Θεσσαλονίκη είχε ανακηρυχθεί Πολιτιστική Πρωτεύουσα της Ευρώπης. Το στιγμιότυπο είναι προφητικό, καθώς ο χώρος αυτός είναι κοντά στο σημείο όπου σήμερα βρίσκεται ο Κήπος των Γλυπτών.

ΑΝΩ ΣΧΩΜΕΝ ΤΙΣ ΟΜΠΡΕΛΕΣ

● Το 1966 έγινε η πρώτη και πολυσυζητημένη παρουσία του Γιώργου Ζογγολόπουλου στη Θεσσαλονίκη με την τοποθέτηση στην πλατεία Σιντριβανίου του γλυπτού έργου «Cor-Ten», ύψους 18 μέτρων.

Πριν από μερικές εβδομάδες, η Ολυμπιακή Φλόγα, στον δρόμο της για το Παρίσι, διανυκτέρευσε πλάι στις εμβληματικές «Ομπρέλες» του Γιώργου Ζογγολόπουλου στη Νέα Παραλία της Θεσσαλονίκης. Πού αλλού θα μπορούσε να πάει αν ήθελε να βρει ένα σταυροδρόμι όπου συναντώνται η γενιά των selfies και του Erasmus με τους μεγαλύτερους που αναζητούν τη νέα ταυτότητα της πόλης αλλά και θέλουν να διατηρηθεί η ιστορική της μνήμη; Σε μια εποχή που η σύγχρονη τέχνη αποκτά εμφαντική θέση στον δημόσιο χώρο, η πιο αναγνωρίσιμη εικαστική έκφραση του Γιώργου Ζογγολόπουλου, η ομπρέλα, βρήκε τον χώρο που την απογειώσε. Υπάρχουν όμως και αλλού «Ομπρέλες» στη Θεσσαλονίκη: Ενα άλλο γλυπτό, «υδροκίνητο», με ομπρέλες έχει τοποθετηθεί από το 1993 έξω από το Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης μέσα στη ΔΕΘ.

Ο Ζογγολόπουλος, αυτός ο «αιώνιος έφηβος», όπως χαρακτηρίστηκε, είναι ένας από τους σημαντικότερους γλύπτες της Ελλάδας που δέσποσε, με το πλούσιο έργο του να εκτείνεται σε μια περίοδο που καλύπτει οκτώ δεκαετίες. Μια εξήγηση για το πώς ενεργοποιήθηκε στο έργο του ίσως βρούμε στην εξής εξομολόγησή του: «Δεν μπορεί να νοείται μεγάλη γλυπτική χωρίς αρχιτεκτονική μέσα. Μια συνάντηση που φαίνεται καθαρά άμα τη δειξί... να πείθει ότι έτσι είναι. Γι' αυτό με βοήθησε πολύ η αρχιτεκτονική στη δουλειά μου» («Παρασκήνιο», ΕΡΤ, 1999).

Εζησε 101 έτη. Αυτόν τον Μάιο συμπληρώνονται είκοσι χρόνια από τον θάνατό του. Ο προσοδευτικός καλλιτέχνης και στοχαστής, ο γλύπτης, ζωγράφος και αρχιτέκτονας, είναι πια συνδεδεμένος διά παντός με τη Θεσσαλονίκη. Μια σχέση που έχει και αγάπη και στενοχώρια και ένα ιστορικό, εικαστικό θρίλερ που

ξεδιπλώθηκε στο κέντρο της πόλης στα μέσα της δεκαετίας του 1960.

«Η πρώτη παρουσία του Ζογγολόπουλου στη Θεσσαλονίκη χρονολογείται στο 1966, όταν η τοποθέτηση στην πλατεία Σιντριβανίου της πολυσυζητημένης, δυναμικής σύνθεσης από κράμα μετάλλου «Cor-Ten» έγινε σύμβολο του νεωτεριστικού πνεύματος της Διεθνούς Εκθεσης και αποτέλεσε σταθμό στην υπαίθρια γλυπτική της πόλης» επισημαίνει η Ευθυμία Γεωργιάδου-Κούντουρα, ιστορικός της τέχνης. Τότε βέβαια συντηρητικοί κύκλοι της πόλης, έχοντας άλλες αισθητικές προτιμήσεις, είχαν αντιδράσει, αλλά ο χρόνος δικαίωσε τον καλλιτέχνη και του χάρισε την αποδοχή.

Η ίδια μας λέει: «Τα τελευταία χρόνια οι «Ομπρέλες» του Ζογγολόπουλου αποτελούν σημείο αναφοράς για τους κατοίκους και τους επισκέπτες της πόλης και είναι ένα προσφιλές τοπόσημο, εξίσου διακριτό με τον γειτονικό Λευκό Πύργο. Είναι το μνημείο της πόλης που έχει μπει δυναμικά στην καθημερινή ζωή των πολιτών αλλά και σε επίσημες εκδηλώσεις, ενώ η περιοδική φαντασμαγορική του φωταγώγιση σηματοδοτεί επετείους μνήμης και κοινωνικής ευαισθησίας».

Το θέμα της ομπρέλας, όπως συμπληρώνει η κυρία Γεωργιάδου-Κούντουρα, εμφανίζεται το 1987 στο έργο του Γιώργου Ζογγολόπουλου και από τότε τον απασχολεί επίμονα σε διάφορες παραλλαγές που κοσμούν χώρους στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Από χρηστικό αντικείμενο για προστασία από τη βροχή μεταλλάσσεται σε εικαστική δημιουργία με φαντασία, ευαισθησία, πρωτοτυπία και συμβολικές προεκτάσεις.

Στην Biennale της Βενετίας, το 1993, ο Ζογγολόπουλος εκπροσώπησε την Ελλάδα και έξω από το ελληνικό περίπτερο έστησε μια εντυπωσιακή υδροκίνητη εγκατάσταση με ομπρέλες, της οποίας μία εκδοχή κο-

«
Οι “Ομπρέλες” είναι
έργο εκπληκτικό,
νοηματικά σχεδόν
προφανές και
γεμάτο αινίγματα
που μεταβάλλονται
ανάλογα με τον
φωτισμό και την
κίνηση του ήλιου αλλά
και των χρωμάτων
του θερμαϊκού,
αλλάζοντας διαρκώς
τις σημασίες που
εκπέμπουν αυτές οι
ιπτάμενες ομπρέλες
πετώντας προς τα
νέφη, πάνω απ’ τα
νέφη
»

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΚΑΜΠΑΡΔΩΝΗΣ,
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

ΙΟΥΡΔΑΝΗΣ ΧΑΣΑΠΟΠΟΥΛΟΣ

«ΟΤΑΝ ΛΕΜΕ ΜΕΓΑ, ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΑΞΙΟΠΙΣΤΙΑ»

Ο δημοσιογράφος-παρουσιαστής μιλάει στο BHMAGAZINO για τη μέχρι τώρα πορεία του στον χώρο των media, σχολιάζει την παρέλαση αστέρων στα ψηφοδέλτια των ευρωεκλογών και απαντά στο αν η τεχνητή νοημοσύνη θα επηρεάσει τον κλάδο της ενημέρωσης.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΕΝΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΤΟΥ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΝΙΚΟΣ ΒΑΡΔΑΚΑΣΤΑΝΗΣ
FASHION EDITOR ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΖΩΗΣ

Τον συναντώ ένα πρωί στο lobby του νέου ξενοδοχείου Mitsis N'U Piraeus Port, στο λιμάνι του Πειραιά, και παρά το γεγονός ότι έχει σηκωθεί από τις 04.30 τα ξημερώματα, είναι όλο ενέργεια και χαμογελά στον φωτογραφικό φακό με φόντο τα έργα των κορυφαίων ελλήνων καλλιτεχνών Κώστα Βαρδώτσου και Κωνσταντίνου Καρανιά. Ο Ιορδάνης Χασαπόπουλος βρίσκεται στις επάλξεις της ενημέρωσης από το 1987 – τα τελευταία 30 χρόνια, με ένα μικρό διάλειμμα, μέσα από τον αέρα του MEGA. Αραγε πώς ξεκίνησαν όλα; Πώς πήρε την απόφαση να ασχοληθεί με τη δημοσιογραφία; «Όσο και αν σας φανεί παράξενο, ήθελα από παιδί να γίνω δημοσιογράφος. Ήμουν στην πέμπτη δημοτικού όταν μας ζήτησαν να γράψουμε έκθεση με θέμα “τι θέλεις να γίνεις όταν μεγαλώσεις;”. Είχα γράψει δύο επαγγέλματα που μου άρεσαν τότε, το ένα ήταν αυτό του δημοσιογράφου. Από τότε ήθελα να μαθαίνω το παρασκήνιο και να το λέω στους ανθρώπους. Μου άρεσε πάρα πολύ να ψάχνω, να βρίσκω τι υπάρχει από πίσω και να το μεταφέρω» αφηγείται ο δημοσιογράφος. Μετά το λύκειο πήγε στο εργαστήριο δημοσιογραφίας. «Τότε που τελείωσα το λύκειο δεν υπήρχαν πανεπιστημιακές σχολές δημοσιογραφίας, υπήρχε μόνο το εργαστήριο δημοσιογραφίας και ακόμα μία ιδιωτική σχολή. Οι περισσότεροι μάθαιναν δημοσιογραφία σε πρακτικό επίπεδο. Εγώ βιαζόμουν να μπω στη δημοσιογραφία. Τότε υπήρχαν τέσσερις εφημερίδες και η ΕΡΤ. Μέσω ενός γνωστού ξεκίνησα στην “Αυγή” και μετά στην “Επικαιρότητα”. Ξεκίνησα να γράφω και σιγά-σιγά τα πράγματα πήραν τον δρόμο τους. Ακολούθησε το ραδιόφωνο του ΣΚΑΪ, η τηλεόραση του ΣΚΑΪ και έπειτα το MEGA, όπου συμπλήρωσα 30 χρόνια, με ένα διάλειμμα 2 ετών όταν το κανάλι είχε κλείσει».

Με ποιες λέξεις θα περιγράφατε τη μέχρι στιγμής πορεία σας στα media;

«Η πολλή δουλειά και οι πολλές στερήσεις με χαρακτηρίζουν. Θυμάμαι πάντα τον εαυτό μου να δουλεύει πολύ. Αυτό είναι και ένα μήνυμα που θέλω να περάσω στις νεότερες γενιές, γιατί για να εξελιχθεί κάποιος, για να διατηρηθεί σε αυτόν τον χώρο και να είναι αξιόπιστος, χρειάζεται πολύ κόπο. Η δημοσιογραφία δεν είναι εύκολη υπόθεση. Έχει πολλές στερήσεις γιατί απαιτεί πάρα πολλές ώρες ρεπορτάζ, πολλές ώρες ορθοστασίας και επίπονης προσπάθειας. Είδηση δεν σημαίνει αντιγράφω τους άλλους και βγαίνω και τα λέω στο γυαλί, τα γράφω στην εφημερίδα ή στο site. Πολλοί τα έχουν παρεξηγήσει τα πράγματα. Χρειάζεται πρωτογενές ρεπορτάζ και αποκλειστικές πληροφορίες. Αυτό απαιτεί πολλή δουλειά και έχει μεγάλη πίεση».

Οπότε επενδύσατε περισσότερο στη δουλειά και στερηθήκατε κομμάτια της κοινωνικής και προσωπικής σας ζωής;

«Ακριβώς. Δεν μετανιώνω όμως. Απλώς ήμουν συνεχώς με μια βαλίτσα στο χέρι, έτρεχα σε αποστολές και ξεχνούσα να γυρίσω, με αποτέλεσμα να έχω χάσει ορισμένες περιόδους του γιου μου. Δεν τις έζησα όταν μεγάλωνε το παιδί».

Σας εξέφρασε ποτέ παράπονο ότι λείπατε από δίπλα του;

«Το παράπονο δεν το εξέφρασε. Το καλό είναι ότι πήρε παράδειγμα από εμένα. Αρχικά δεν ασχολήθηκε με τη δημοσιογραφία και αυτό είναι καλό. (σ.σ.: γελάει) Όμως δουλεύει και εκείνος πολλές ώρες. Το θέμα είναι ότι με πληρώνει με το ίδιο νόμισμα τώρα. Πολλές φορές πηγαίνω να τον επισκεφθώ και δεν τον βλέπω γιατί μου λέει “Ξέρεις, έχω δουλειά σήμερα και αύριο, δεν μπορώ να τα πούμε”. Χαίρομαι, όμως, γιατί έχει μπει στους ρυθμούς της σκληρής δουλειάς».

Ποιες θα λέγατε ότι ήταν κάποιες μεγάλες σας στιγμές σε αυτή τη διαδρομή;

«Είναι πολλές, αλλά αν πρέπει να ξεχωρίσω κάποιες, γιατί αν τις αναφέρω όλες θα μιλάμε για μέρες, θα αναφέρω τις πρώτες κρίσεις με την πώση του Τείχους του Βερολίνου, όταν ήμουν νέος δημοσιογράφος, τότε που τα Βαλκάνια φλέγονταν. Ήταν άπειρες οι ημέρες που πηγαίναμε αποστολές. Έπειτα ήρθε το πολιτικό ρεπορτάζ, που και πάλι ήμουν με μια βαλίτσα στο χέρι. Δεν θα ξεχάσω που έχω επιστρέψει από αποστολή στην Κρήτη, ήταν κάτι κλεμμένα αρχαία και είχαμε γυρίσει όλο το νησί μέσα σε τρεις ημέρες, και μου λέει ο αρχισυντάκτης να πάω την επομένη στο Μιλάνο μαζί με έναν εισαγγελέα ο οποίος ψάχνει μια υπόθεση. Ήταν το σκάνδαλο της ΑΓΕΤ Ηρακλής και ο εισαγγελέας Τζανακάκης. Πηγαίνω στο Μιλάνο και μένουμε σε ένα ξενοδοχείο που ήταν δίπλα στον Τζανακάκη. Το επόμενο πρωί η “17 Νοέμβρη” σκοτώνει τον Μιχάλη Βρανόπουλο για την υπόθεση της ΑΓΕΤ Ηρακλής. Τότε οι καραμπινιέροι παίρνουν τον εισαγγελέα Τζανακάκη και τον εξαφανίζουν. Μετά μάθαμε ότι πήγαινε σε διάφορα μέρη και έπαιρνε καταθέσεις. Σε μία από αυτές τις περιοχές που πήγε μαζευτήκαμε όλοι απ' έξω και έτυχε να γνωρίσω τον άνθρωπο που του έκανε τη μετάφραση, αυτός μου είπε όλο το ρεπορτάζ. Εφυγα για ένα τυπικό θέμα το Σάββατο και την Τρίτη το απόγευμα είχε γίνει πρώτο θέμα σε όλα τα δελτία. Πού θέλω να καταλήξω: μπαίνεις σε ένα ρεπορτάζ και δεν ξέρεις πού θα σε βγάλει. Έπειτα ακολούθησαν πολλές αποστολές στο πολιτικό ρεπορτάζ και με τον Ανδρέα Παπανδρέου, ως πρωθυπουργό και πρόεδρο του ΠαΣοΚ που κάλυπτα, και με τους μετέπειτα πρωθυπουργούς. Οπου υπήρχε αποστολή εκτός έδρας, εγώ πήγαινα. Μου άρε-

σε κιόλας. Μετά ήρθε η εποχή των μνημονίων που είχε πάρα πολύ “ξύλο”, γιατί είχε πολλές ώρες ορθοστασίας έξω από το ξενοδοχείο όπου βρισκόταν η τρόικα, έξω από το Μέγαρο Μαξίμου, έξω από τη Βουλή, από τις συνεδριάσεις, με κρύο, με ζέση κ.τ.λ.».

Σας λείπει αυτό το τρέξιμο του ρεπόρτερ;

«Για να είμαι ειλικρινής, όχι, δεν μου λείπει. Νομίζω ότι το χόρτασα. Δεν ξέρω αν θα μπορούσα να το κάνω ξανά».

Δημοσιογράφος ή παρουσιαστής;

«Στις ενημερωτικές εκπομπές δεν έχει, νομίζω, διαφορά. Είσαι δημοσιογράφος-παρουσιαστής, παρουσιαστής-δημοσιογράφος όπως και να το πεις. Αλλά δεν γίνεται να είσαι μόνο το ένα. Για να παρουσιάσεις μια ενημερωτική εκπομπή που είσαι 3 ώρες ζωντανά στον αέρα πρέπει να είσαι καταρτισμένος, να ξέρεις και να έχεις το ρεπορτάζ, αλλιώς εκτίθεται. Το ίδιο ισχύει και στα δελτία ειδήσεων. Δεν μπορείς απλά να διαβάζεις ό,τι σου δίνουν».

Τα τελευταία χρόνια η ψυχαγωγία έχει μπει στα μονοπάτια της ενημέρωσης. Πώς το σχολιάζετε; Είναι κάτι θετικό ή πρέπει να υπάρχουν διακριτοί ρόλοι;

«Το καλύτερο είναι να υπάρχουν διακριτοί ρόλοι, γιατί στην πορεία ορισμένοι έχασαν την ταυτότητά τους, ακριβώς γιατί δεν είναι όλοι για όλα. Ο κόσμος δηλαδή δεν μας εμπιστεύεται σε όλα. Καταλαβαίνω ότι έπειτα από τα χρόνια των μνημονίων, που ο κόσμος πέρασε πάρα πολύ δύσκολα και δεν είχε να φάει, όλο το lifestyle πήγε λίγο πίσω. Αυτό ανάγκασε τις ψυχαγωγικές εκπομπές και τους συναδέλφους να κάνουν μια μεγάλη στροφή για να προσαρμοστούν στα νέα δεδομένα».

Τριάντα χρόνια στο MEGA. Τι σημαίνει για εσάς αυτό το κανάλι;

Total look
Brooks Brothers,
Brooks Brothers
Boutique.

